

EL LLENGUATGE

6/VIII/1978

I ara!

T othom convé —fins i tot els qui diuen que no en saben prescindir— en la flagrant incorrecció de l'expressió d'assentiment «desde luego». Tal com ja indicàvem en un comentari anterior, la impossibilitat de traduir-la literalment o d'adaptar-la al català ha fet que no s'introdís a la llengua escrita i que, per molt usual que hagi esdevingut a la llengua parlada, sempre hi ha tingut un caràcter vengonyant o, si més no, hi ha representat un signe evident de llenguatge despreocupat o poc polit.

Però existeixen altres expressions tan incorrectes com aquesta que, formades per mots que són catalans, o admeten una fàcil traducció a la nostra llengua, han aconseguit d'introduir-s'hi subrepticament, d'una manera desapercebuda, i així, fins i tot, infiltrar-se a la llengua escrita. És el cas, justament, d'una expressió de sentit contrari a la que hem comentat, és a dir, una expressió exclamativa que denota negació davant una pregunta o una afirmació sorprenent: «Què va!». Encara que els dos elements constituents d'aquesta expressió, que i va, siguin ben catalans, el conjunt que formen, com a exclamació negativa, no és sinó un calc del castellà, que no ha calgut ni traduir, i és per això, com deïem, que pot passar desapercebuda, impunement, sense que es tingui consciència general de la seva estrangeria. I no és pas que no disposem d'una exclamació equivalent: i ara! i ben viva, genuïna i popular. Davnat d'una proposta sorprenent, d'una dita inesperada, d'una pregunta absurda o d'una afirmació que ens sembla inadmissible, reaccionem dient: i ara!

Si a algú li sembla estrany que rebutgem, en català, l'ús de «Què va!», que pensi quin efecte faria, en castellà, que diguéssim: «¡ahora!».

ALBERT JANE